

Kiss Tibor Noé

Azt éneкли, kókuszdió

A szemközti épület harmadik emeletén mindig ég a villany. Jobbról az első ablak, a konyha. Nálunk is ott a konyha, hét négyzetméter, épphogy elférünk az asztalnál. A hűtő kint áll az előszobában, a tetején tartjuk a kulcsokat és a sapkákat. Már többször jártunk a szemközti házban, de a barátaink semmit sem tudnak arról a férfiről, aki alattuk lakik, azon kívül, hogy doktor. Egyedül él, kutatóként dolgozik valahol, de senki sem tudta megjegyezni az intézet nevét. Rejtélyes. A villany éjszaka is ég nála a konyhában, de a lakásban mindig csend van, még lépéseket sem hallani. Állítólag a házmester az egyik lakógyűlésen panaszkodni kezdett rá, de a házbizalmi leintette. Azóta senki sem erőlteti a dolgot. Az ablakban állok, előttem az üres játszótér, a trafóház tetején alsznak a galambok. Hallom a férjem egyenletes szuszogását. Néha odateszem a kezem a szája elé, miközben álmában kifújja a levegőt. Simogató a lehelete. Az ablakból nézem a férjemet, a lábfeje kilóg a takaró alól. Mostanában rosszul alszom, ezért hajnalban inkább kiállok az ablakba. A mi autónk balról a második a parkolóban, a fenyőfa alatt.

A férjem a magyaros vajkrémet szereti a legjobban. A boltban kétfélét lehet venni, magyarosat és natúr, de a férjem szerint a natúrnak nincs semmi íze. Forgatja a szájában, és morog, inkább magyarosat veszek. Mi kell még a szendvicsekre, párizsi vagy gyulai kolbász. A gyulai könnyebben kiesik a szendvicsből, ha a férjem vezetés közben eszi, a parizer beleragad a vajkrémbe. Soha nem állunk meg egy parkolóban, hogy ott együnk, mert az idővesztés. Urizálás, így szokta mondani a férjem. Nekem mindegy, én elvagyok egy almával, a csutkát menet közben kidobom a fűbe. Két óra az út, nem is értem, miért kell szendvicset vinni magunkkal, ha reggelizünk indulás előtt, de a férjem így szereti. A rántotta még gőzölög az asztalon, a férjem megnyitja a csapot a fürdőszobában. Ebben a lakásban minden olyan hangos, még a levegővétel is. Hallom, ahogy a férjem odaüti a borotvát a mosdótól széléhez, hogy leverje róla a szőrszálakat. Aztán az arcát csapkodja, most viszi fel rá a kölnit, amit az anyámtól kapott karácsonyra. Néha dúdol, miközben ezt csinálja. Szalvétába csomagolom a szendvicseket, kikészítem az asztalra a tányérokat és az evőeszközöket. Balra a villa, jobbra a kés, ezt néha elrontom. A férjem elzárja a csapot a fürdőben. Reggelizz úgy, mint egy király, mondja mosolyogva, amikor belép a konyhába.

Lesőpröm a túleveleket a szélvédőről, amíg a férjem bepakol a csomagtartóba. Fel kell emelni az ablakmosórudat, hogy kiszedjem alóla a túleveleket. Vigyázni kell, hogy ne karistoljam össze az üveget, és a rúd ne csapódjon oda a szélvédőnek. Három évet vártunk erre a kocsira. A férjem attól fél, hogy hamar kifakul a színe, ezért állunk a fenyőfa alá. Szeretem, amikor atlétát visel, látszanak benne az izmai, miközben beteszi a sporttáskákat a csomagtartóba. A hűtőtáskát az anyósülés mögé rakjuk, ott menet közben is elérem. A lényeg a horgászfelszerelés, arra kell a legjobban vigyázni. A hosszúkás zsák a csomag tetejére kerül, a férjem szinte meg is simogatja, mintha a gyereke lenne, de ezzel nem viccelünk. Szeretnénk végre a gyereket simogatni, engem az se zavarna, ha végigsírná az utat, csak ott legyen velem. Az utolsó túlevelet is eltüntettem, a férjem még szőszmötöl valamivel. Érzem, hogy valahonnan néznek.

Az ablakok szemek, valaki mindig néz. Rossz belegondolni, hogy valaki engem néz úgy valahonnan, ahogy én nézem a férjemet, miközben a sporttáskákat pakolja. Néha valamiért felizgat ez az érzés, de utána még rosszabb a férjem mellett ülni, és hallgatni, ahogy beindítja a motort. Hangosan berreg, de nem indulunk, mert várjuk, hogy bemelegedjen. Ha hidegen járunk vele, hamarabb tönkremegy. A férjem bekapcsolja az autórádiót, egyhelyben állunk, az ablakokat nézem, üresek.

Amikor megérkezett az autó, elmentünk vele Székesfehérvárra. Visszafelé beültünk egy út menti csárdába, ahol végig azon aggódott, hogy a kocsi rengeteget fogyaszt. Nem szabadna olyan alacsonyan állnia a pálcikának, pont azért vettük ezt az autót, mert jól fogyaszt. Bólogattam, pedig nekem nagyon tetszett, hogy narancssárga, és a sült krumpli is ízlett. A férjem olyan ideges volt, hogy kétszer is letöröltette az asztalt a pincérnővel, pedig nem volt koszos. Próbáltam rámosolyogni a nőre, de úgy tett, mintha nem venne észre. Szégyelltem magam, a férjem helyett. Nézem a dombokat, az előbb elmentünk a Velencei-tó mellett, és elhagytuk már Fehérvárt is. Jobbra mindjárt feltűnik a Balaton. Aligánál járunk, itt forrt fel először a hűtővíz a Škodában, addigra a fogyasztás rendbe jött, a férjem haverja állított valamit a kocsin. Ültünk a fűben, megettük az összes szendvicset, vártuk, hogy a negyvenfokos kánikulában lehűljön a motor. A kocsi most szépen pőfög, a férjem az első párizsis szendvicset eszi. A zsömléből kilóg egy paprikadarab, bármikor leeshet az ölébe. Zöldpaprika, a csípős fajta. A férjem az *Afrikát* dúdolja együtt Laár Andrással. Alig várja, hogy végre találkozzon a kollégáival. A gyárban is állandóan együtt vannak, de ez a két hét más, egész évben erre várnak. Letekerem az ablakot, az arcomba vág a menetszél. Szeretem, amikor lobog a hajam, a férjem is szereti. Beérünk a következő faluba, a férjem beleharap a szendvicsebe, a paprikadarab eltűnik a szájában. Rágja a zsömlét meg a parizert, és közben elnyújtott hangon azt énekli, kókuszdió.

A folyosón sötétbarna lambéria, a falra szerelt műanyag lámpaburák halványan világítanak. Odakint tűz a nap, de mintha itt mindig sötét lenne. A szandálom klaffog a piros linóleumon. A társalgóban három nagy hűtőszekrény, az egyikben nincs más, csak horgászcsali, apró műanyag dobozok, tele lisztukaccal és földigilisztával. A kukoricakonzerv sem embereknek van, hanem halaknak. A vitorlás falóra alatt naptár, balatoni látványosságok fotóival. Tavaly is ugyanezt a képet néztem a villanytűzhely mellől, Hotel Lidó, Siófok, 1979. Öt éve nem lapoztak rajta. A férjem odakint beszélget a gondnokkal, én a szobánkat keresem. A 118-as ugyanúgy az épület szélén van, mint a lakásunk a nyolcadik kerületben, az erkélyről rálátni a fűzfákra és a lengőtekére. Az ágy nem túl széles, de kényelmes, elférünk majd rajta. Ezen kívül nincs más, csak egy asztal és két szék, a falon háziarend. A benti tárgyakat nem vihetjük ki, a kintieket nem hozhatjuk be, különös tekintettel a takaróra. Az üdülő területére csak azok léphetnek be, akik itt nyaralnak, mindenki másnak tilos. Kellemes üdülést. A férjem mindig bent tartja a horgászfelszerelést, pedig tilos, mert az kinti tárgy. Mégsem szereti az erkélyen hagyni, mert attól fél, hogy valaki ellopja. Késő éjszaka bejön a stégről, bezárja az erkélyajtót, a sarokba állítja a botokat, és odafekszik mellém.

Vékony csikot húzok a szemhéjamra, aztán bekenem az arcomat szunyogriasztóval. Büdös, de még mindig jobb, mintha összecsípnének azok a dögök. Jut belőle a kezemre, a lábszáramra és a nyakamra is. A férjem az orsót szereli, pedig ma éjjel nem fog horgászni. Az üdülés első napja évek óta mindig ugyanúgy telik. Naplemente

előtt elmegyünk kettesben hekket enni valamelyik lacikonyháshoz, utána ismerkedési est a társalgóban. Nagy az a gyár, ahol a férjem dolgozik, sokan most találkoznak egymással először. Mindenki rengeteget iszik majd, ami azután jön, arról néha jobb egy szót sem szólani, nem emlékezni rá. Mielőtt megnéznék a kínálatot, kimegyünk a mólóra. A túloldalon megy le a nap, a víztükör csillog, fénycsík húzódik végig rajta, köztünk és a nap között. Ez az aranyhíd, amit órákig tudnék nézni, órákig ülnék a móló alatti köveken, és csak nézném a víztükröt. Néha elképzelem, milyen életem lenne, ha én is járhattam volna egyetemre. Vagy ha nem hagyom abba a sportgimnasztikát, ha bírta volna a derekam. Az edző szerint a végcél mindig az olimpia, és szerinte nekem lett volna rá esélyem. Elképzelem, mennyire fájna most, hogy ki kell hagynom az idei olimpiát, és mennyire várnám a következőt. Az egész életem nem lenne más, csak utazás. Vagy talán most is otthon ülnék, a harmadik emeleten, a kutatásaimba mélyedve, és csak számolnék, olvasnék, írnék. Szűnyogok zümmögnek körülöttem, a férjem fogja a kezemet, de érzem, hogy már a hekkre gondol.

Mintha csak idegeneket látnék magam körül. A férjem néhány kollégájával már találkoztam, de a nők közül szinte senkit sem ismerek. Két hétig tart egy turnus, azalatt nehéz igazán kiismerni valakit. Inkább a gyerekeket figyelem, ahogy futkároznak föl-alá a linóleumon. Mindig attól félek, hogy elesnek, és betörik a fejüket, de a szülők csak legyintenek, nem lesz semmi baj, legfeljebb kicsit sírdogálnak, aztán megnyugszanak, és minden megy tovább. Olyan nehéz ezt elhinni, én biztos félténém a sajátomat. Sokan jönnek gyerekekkel, szeretek vigyázni rájuk, és ők is szeretnek engem, talán azért, mert nem vagyok velük szigorú. Te sosem játszod meg magad, az egyik kisfiú ezt mondta nekem tavaly. Kínosan éreztem magam, mert folyton velem akart lenni, az anyja a turnus végére teljesen meggyűlött. Hamar eltelik a két hét, strandolunk, napozunk, főzünk, társasjátékozunk, a férfiak horgásznak és isznak. Első este a nők is isznak, főleg konyakot, de én nem bírom az alkoholt, inkább kisétálok az üdülő stégjére. Csak egy férfi van ott a kisfiával, a kezükben zsebpeca. Összetekeredett a damil, azt próbálják kicsomózni. Köszönünk egymásnak, leülök a lépcsőre, a vízbe lógatom a lábam. A társalgóban a férfiak kurjongatnak, a nők nevetnek, néha meghallom a férjem hangját is. Másmilyen, mint amikor velem beszél. Annyira szeretne végre beilleszkedni valahová. Ő az egyetlen, akit ismerek, és tudom, hogy ez sosem fog neki igazán sikerülni.

